

Sag T-167/02

Établissements Toulorge mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

»Annullationssøgsmål — fysiske og juridiske personer — retsakter, der berører dem umiddelbart og individuelt — direktiv 2002/2/EF — afvisning — erstatningssøgsmål«

Rettens kendelse (Fjerde Afdeling) af 21. marts 2003 . . . . . II-1114

Sammendrag af kendelse

1. *Annullationssøgsmål — fysiske eller juridiske personer — retsakter, der berører dem umiddelbart og individuelt — direktiv, der indfører en pligt til at angive de nøjagtige vægtprocenter af de fodermidler, der indgår i foderblandinger til dyr — afvisning (Art. 230, stk. 4, EF; Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/2)*

2. *De Europæiske Fællesskaber — domstolskontrol med lovligheden af institutionernes retsakter — generelle retsakter — nødvendigt, at fysiske eller juridiske personer gør brug af en ulovlighedsindsigelse eller en præjudiciel forelæggelse med anmodning om stillingtagen til gyldigheden — nationale retters pligt til at anvende nationale processuelle regler, der gør det muligt at bestride lovligheden af generelle retsakter — anlæggelse af annullationssøgsmål ved Fællesskabets retsinstanser, når nationale processuelle regler udgør en uovervindelig hindring — udelukket (Art. 234 EF, 241 EF og 230, stk. 4, EF)*

1. Direktiv 2002/2 om handel med foderblandinger, der for så vidt angår dets bestemmelser og navnlig pligten til at angive de nøjagtige vægtprocenter af de fodermidler, der indgår i foderblandinger til dyr, er udformet generelt, finder anvendelse på objektivi fastlagte situationer og har retsvirkninger over for personkategorier, som er afgrænset generelt og abstrakt, dvs. producenter, emballeringsvirksomheder, importører, sælgere og forhandlere af disse foderblandinger. Direktivet berører kun en dyreernæringsvirksomhed, hvis primære aktivitet består i at udvikle og fremstille foderblandinger til brugsdyr, i dennes objektive egenskab af fabrikant af sådanne fodermidler, og krænker ikke nogen særlig rettighed om en påstået beskyttelse i henhold til fællesskabsretten af det knowhow og de forretningshemmeligheder, som virksomheden måtte have. Direktivet berører således ikke virksomheden individuelt i artikel 230 EF's forstand.

2. Der er i traktaten dels ved artikel 230 EF og 241 EF, dels ved artikel 234 EF oprettet et fuldstændigt retsmiddel- og proceduresystem, som skal sikre kontrollen med lovligheden af institutionernes retsakter, idet kompetencen til at udøve denne kontrol er tillagt Fællesskabets retsinstanser. Fysiske eller juridiske personer, der på grund af betingelserne i artikel 230, stk. 4, EF for at antage en sag til realitetsbehandling ikke kan anfægte almenlydige fællesskabsretsakter direkte, har inden for rammerne af dette system efter omstændighederne mulighed for at gøre gældende, at sådanne retsakter er ugyldige, enten for Fællesskabets retsinstanser i form af en indsigelse i medfør af artikel 241 EF eller for de nationale retter, og at få disse, som ikke er beføjet til selv at fastslå ugyldigheden af sådanne retsakter, til at forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål herom.

Ud over at det påhviler medlemsstaterne at indføre et retsmiddel- og proceduresystem, der gør det muligt sikre respekten for retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, er en opfattelse af bestemmelserne i henhold til

(jf. præmis 50-57)

artikel 230 EF om, hvornår sager kan antages til realitetsbehandling, og hvor efter der er adgang til at anlægge annullationssøgsmål direkte ved Fællesskabets retsinstanser, såfremt det efter en konkret undersøgelse fra Fællesskabets retsinstansers side af de nationale procesregler kan godtgøres, at disse regler ikke tillader borgerne at anlægge en sag om gyldigheden af den anfægtede fællesskabsretsakt, ikke holdbar. Et sådant system ville nemlig forudsætte, at Fællesskabets retsinstanser i hvert enkelt konkrete tilfælde undersøger og fortolker den nationale

procesret, hvilket går ud over den kompetence, de er tillagt med hensyn til kontrollen med fællesskabsretsakternes lovlighed. Denne opfattelse skal så meget desto mere opretholdes, når det ikke bestrides, at der for de nationale domstole eksisterer et retsmiddel, som gør det muligt at anfægte gyldigheden af et direktiv.

(jf. præmis 65 og 66)